

Dženifer L. Armentraut

KRUNA
od
POZLAĆENIH
KOSTIJU

TREĆI DEO SERIJALA
„KRV I PEPEO“

S engleskog preveo
Miroslav Bašić Palković

**Čarobna
knjiga**

Posvećeno svim herojima – zdravstvenim radnicima, zaposlenima u hitnim službama, zaposlenima u osnovnim delatnostima i naučnicima koji su neumorno, bez predaha, radili na spasavanju života i neprekidnom funkcionisanju prodavnica širom planete, rizikujući pritom sopstvene živote i živote svojih bližnjih – hvala vam.

POGLAVLJE 1

„Spustite mačeve”, naredila je kraljica Eloana s kosom koja joj se presijavala na suncu poput sjajnog oniksa dok se spuštala na koleno. Nepatvorena se emocija prosto slivala iz nje po podu hrama u Odajama Niktosovim, gorka i uzavrela, s ukusom ojađenosti i nekog bespomoćnog besa. Širila se prema meni, bockajući mi kožu i dodirujući nešto... *praiskonsko* u meni. „I naklonite se pred... pred *poslednjim* potomkom najdrevnijih, koji u sebi nosi krv kralja bogova. Naklonite se svojoj novoj kraljici.”

Krv kralja bogova? Novoj kraljici? Ništa meni to nije imalo smisla. Ni njene reči, a ni taj trenutak kada je skinula svoju krunu.

Tanani mi je uzdah zapekao grlo kada sam pogledala muškarca koji je stajao pored kraljice Atlantije. Kruna je i dalje bila na kraljevoj zlatokosoj glavi, ali su kosti ostale blede kao da su izbeljene. Nimalo nalik onoj svetlucavoj, pozlaćenoj koju je kraljica spustila pred stopala Niktosovog kipa. Pogled mi prelete preko tih strašnih, skršenih stvorenja razbacanih po nekada besprekorno belim podovima. Ja sam im to uradila, dodala njihovu krv na onu koja je već pala s neba, popunivši na taj način male pukotine u mramoru. Nisam gledala ni njih, a ni bilo koga drugoga – svakim sam delom svog bića bila usredsređena na *njega*.

Ostao je da kleči, zureći u mene kroz mačeve koje je ukrstio ispred grudi u obliku slova V. Vlažna kosa, plavičasto-crna na atlantijskom suncu, uvijala mu se na čelu uz kožu boje peska. Crvene su mu se mrlje širile po visokim, oštrim jagodicama, gordo izvijenom vilicom, slivajući mu se i niz one usne koje su mi onomad srce slomile. Usne koje su istinom te krhotine ponovo spojile. Bistrih, zlatastih očiju

uperenih u moje, i dalje mi je, čak i tako pognut preda mnom i toliko nepomičan da nisam bila sigurna da li uopšte diše, ličio na jednu od onih divljih i upečatljivo lepih pećinskih mačaka, koje sam jednom kao mala videla u kavezu na dvoru kraljice Ileana.

On je meni dosad svašta bio. Stranac koji mi je pružio prvi poljubac u nekoj polumračnoj sobi. Stražar koji se zakleo da će dati svoj život za moj. Prijatelj koji je bacio pogled kroz veo deve ne bi li me ispod njega istinski sagledao, koji mi je pružio mač da se njime branim umesto da me strpa u pozlaćeni kavez. Legenda tamom i noćnim morama obavijena, koja je smišljala kako da me izda. Princ kraljevine za koju se verovalo da je izgubljena u ratu i vremenu, koji je pretrpeo nezamislive grozote, ali je ipak uspeo da pronađe deliće onoga što je nekada bio. Brat koji bi učinio bilo šta i počinio bilo koje delo samo da spase svoju porodicu. Svoj narod. Čovek koji je ogolio svoju dušu i otvorio srce preda mnom – i samo preda mnom.

Moj prvi.

Moj stražar.

Moj prijatelj.

Moj izdajnik.

Moj saputnik.

Moj muž.

Moj srcerodni.

Moje sve.

Kastil Da'Nir se pognuo i zagledao u mene kao da sam jedina osoba u čitavoj kraljevini. Nisam morala da se usredsredim kao ranije da bih znala šta oseća. Sve što je osećao stajalo je otvoreno preda mnom. Osećanja su mu bila poput kaleidoskopa različitih ukusa koji se neprekidno smenjuju – ledena i opora, teška i opojna, slatka kao šumske bobice umočene u čokoladu. Te se njegove nepopustljivo čvrste i neumoljivo nežne usne razdvojiše, otkrivajući samo tračak oštrih očnjaka.

„Kraljice moja”, izustio je i meni te dve vragolaste reči umiriše kožu. Melodičnost njegovog glasa utajila je u meni ono iskonsko što

je htelo da zgrabi sav bes i strah koji su izbijali iz ostalih, da ih izmeša i potom vrati, pružajući im tako nešto čega bi zaista mogli da se uplaše i što bi moglo da nagomila još tela po podu. Jedan mu se kraj usana izvio i duboka mu se rupica pojavi na desnom obrazu.

Ošamućena pred prizorom te iritantno glupave – ali i preslatke – rupice, čitavo mi je telo zadrhtalo. Pribojavala sam se da će se, pošto vidi šta sam počinila, uplašiti. I ne bih za to mogla da ga krivim. To što sam uradila trebalo bi svakoga da prestravi, ali Kastila nije. Žar koji mu je prelivao oči bojom zagrejanog meda govorio mi je da mu je strah sada poslednji na pameti. Što je istovremeno bilo i pomalo uznemirujuće. Ali on jeste bio Mračni, sviđalo se njemu što ga tako zovu ili ne.

Nešto je zgranutosti u meni izbledelo, dobovanje adrenalina je popustilo. A kada je sasvim nestalo, shvatih da osećam *bol*. Osetila sam probadanje u ramenu i s jedne strane glave. Levi deo lica bio mi je natečen, i to nije imalo nikakve veze sa starim ožiljcima na njemu. Potmuli bol mi je sevao i kroz ruke i noge, i u čitavom sam telu imala čudan osećaj, kao da me kolena izdaju. Zanjihala sam se na toplom, slanom povetarcu...

Kastil se hitro digao, i mene uopšte nije trebalo da iznenadi brzina kojom se pokrenuo, ali ipak jeste. U tren oka se iz klečećeg položaja prebacio u stojeći, za korak bliži meni, a onda se više stvari odjednom odigralo.

Muškarci i žene iza Kastilovih roditelja, oni koji su nosili iste bele tunike i komotne pantalone kao ovi prostrti po podu, takođe su se pokrenuli. Svetlo se odbi o zlataste grivne koje su im krasile mišice kada su podigli mačeve i pribili se uz Kastilove roditelje da ih zaštite. Neki su posegnuli za strelometima zakačenim na leđa. Mora da su im to bili čuvari.

Upozoravajuće režanje iznenada se začulo od najkrupnijeg vukoveka kojeg sam ikada videla. Kiranov i Vonetin otac stajao mi je zdesna. Džasper je venčao Kastila i mene u Spesinom Rtu. Bio je tamo kada je Niktos iskazao svoje odobravanje nakratko pretvorivši dan u

noć. Ali taj je vukovek boje čelika sada raširio usne i iskezio zube koji bi mogli da iskidaju meso i slome kost. Bio je odan Kastilu, ali mi je neki instinkt govorio da sada nije upozoravao samo stražare.

Režanje se začu i s moje leve strane. U senci krvavog drveta koje je niklo tamo gde je pala moja krv, a potom izraslo u svega nekoliko sekundi, vukovek žućkastosmeđe boje ušunjao mi se u vidokrug, nisko pognute glave, dok su mu se oči plave poput zime presijavale. *Kiran*. Zurio je pravo u Kastila. Nije mi bilo jasno zašto bi se ijedan od njih ovako ponašao prema princu, pogotovo *Kiran*. On je vezan za Kastila još od rođenja tako da ga sluša i štiti po svaku cenu. Bio je i više od vukoveka. Bili su braća, ako ne po krvi, onda po prijateljstvu, i znala sam da vole jedan drugog.

U ovom trenutku ništa u načinu na koji je *Kiran* držao polegnuto uši nije ukazivalo na *ljubav*.

Nelagoda sevnu kroz mene kada se *Kiran* spustio i napregnuo mišiće nogu kao da se sprema da napadne... Kastila.

Stomak mi se odmah stegao. Ovde nešto nije u redu. Ništa od ovoga nije u redu. „Ne”, zakreštah glasom promuklim i gotovo neprepoznatljivim čak i mojim ušima.

Kiran kao da me nije čuo, ili ga nije bilo briga. Da se ponašao uobičajeno, prosto bih pretpostavila da pokušava da me zanemari, ali ovo je bilo nešto drugačije. *On* je bio drugačiji. Oči su mu bile sjajnije nego što ih pamtim, i s njima nešto nije bilo u redu jer... jer sada više nisu bile samo plave. Zenice su mu blistale srebrnastobelim sjajem poput aure koja se u končastim tragovima širila kroz njihovu plavu boju. Trgnuh glavu prema *Džasperu*. I njegove su se oči takođe promenile. Videla sam tu čudnovatu svetlost i ranije. Isto je to moja koža radila dok sam zaceljivala *Beketove* polomljene noge – istim tim srebrnastim odsjajem koji je izbijao iz mene svega nekoliko minuta ranije.

Ledeni naleti iznenađenosti pokuljaše kroz *Kastila* kada je odmerio vukoveka, a onda osetih kako iz njega isijava... *olakšanje*.

„Vi ste svi znali”, *Kastilov* je glas bio ispunjen zapanjenošću, što niko drugi iza njega nije osećao. Čak je i onaj opušteni kez nestao s

lica Atlantijca kestenjaste kose. Emil nas je posmatrao razrogačenih očiju, uplašen, kao i Nail, koji je uvek izgledao kao da ga ništa ne dotiče – čak i kada je u boju bio brojno nadjačan.

Kastil je polagano pripasao mačeve. Prazne je ruke ostavio spuštene. „Svi ste znali da se s njom nešto dešava. Zato ste i...”, odlutao je usred rečenice i stegnuo vilicu.

Nekoliko se stražara postavilo ispred kralja i kraljice, u celosti ih okružujući...

Gomila belog krzna iskoči napred. Delano je podvio rep grebući šapom po mramoru. Podigao je glavu i urliknuo. Od tog su mi se jezivog, ali i prelepog zvuka, podigle sitne dlačice po telu.

Negde u daljini odgovoriše mu blagim kevtanjem i lajanjem, koje se pojačavalo iz sekunde u sekundu. Lišće je na visokom, kupastom drveću, koje je razdvajalo hram od Sajonove Uvale, zadrhtalo kada je potmula tutnjava odjeknula iz tla ispod nas. Ptice plavo-žutih krila prhnuše s drveća i razleteše se po nebu.

„Bogova mu”, Emil se okrenuo prema stepeništu hrama. Dohvatio je mačeve s bokova. „Pozvali su čitav prokleti grad.”

„To ona radi.” Duboki se ožiljak jasno isticao na čelu starijeg vukoveka. Snažna je neverica izvirala iz Alastira postavljenog ispred stražara koji su napravili krug oko Kastilovih roditelja.

„Ne radi to ona”, uzvratilo mu je Kastil.

„Ali radi”, potvrdio je kralj Valin uperivši u mene lice kakvo će i Kastilovo jednoga dana postati. „Odgovaraju joj. Zato su se oni što su bili s nama i promenili nasred puta bez ikakvog upozorenja. Ona ih je pozvala k sebi.”

„Nisam ja nikoga pozvala”, rekla sam Kastilu napuklim glasom.

„Znam”, Kastil je ublažio ton ukrštajući pogled s mojim.

„Ali jeste ona to uradila”, zapela je njegova majka. „Možda nisi toga svesna, ali ti ih jesi pozvala.”

Sevnula sam očima u nju i osetila kako mi se grudi stežu. Bila je baš onakva kakvu sam je i zamišljala. Zapanjujuće lepa. Kraljevskog držanja. Moćna. I smirena, ne samo sada dok je klečala već i kada me

je prvi put ugledala i pitala sina – *Šta si to učinio? Šta si nam to doveo?* Trgla sam se, pribojavajući se da će te reči ostati u meni dugo nakon današnjeg dana.

Kastilovo se lice izoštrilo kada je zlataste oči prebacio na mene. „Da su ove budale iza mene spustile mačeve umesto što su ih digle na moju ženu, ne bi se sad čitava kolonija vukoveka obrušila na nas”, procedio je. „Oni prosto odgovaraju na pretnju.”

„U pravu si”, složio se njegov otac, nežno pomažući svojoj ženi da se digne. Krv joj je natopila koleno i rub haljine boje jorgovana. „Ali zapitaj se zašto vukovek povezan s tobom štiti nekog drugog, a ne tebe.”

„Trenutno me zaista nije briga”, odgovorio je Kastil dok nam se bat stotina – ako ne i više – šapa koje tutnje po zemlji sve više približavao. Nije valjda ozbiljan? Mora ga biti briga, jer to jeste bilo jedno vraški dobro pitanje.

„Trebalo bi da te bude briga”, upozorila ga je majka uz tanani drhtaj u inače staloženom glasu. „Veze su prekinute.”

Veze? Drhtavih ruku, uperila sam razrogačene oči u stepenište hrama, gde je Emil upravo polagano odstupao. Nailu su se mačevi sada već našli u rukama.

„U pravu je”, oglasio se Alastir i meni se učinilo da mu je koža oko usta još više pobelela. „Mogu... mogu da osetim... taj praiskonski zov. Njen znak. Bogova mu blagih”, glas mu je zadrhtao i on je zapeo, zamalo nagazivši krunu. „Sve su prekinute.”

Nisam imala pojma na kakav to zov misli, ali kroz svu tu zbunjenost i narastajuću paniku nešto mi se nije uklapalo u Alastirovoj izjavi. Ako to jeste istina, zašto onda on nije bio u svom vukovečkom obličju? Da nije zato što je on svoju vukovečku vezu s nekadašnjim kraljem Atlantije već prekinuo pre toliko godina?

„Pogledaj im oči”, naredila je kraljica tiho, pokazujući ono što sam ja već zapazila. „Znam da ne možeš da razumeš. Postoje neke stvari koje nikada nisi morao da znaš, Hok”, glas joj je tada napukao, pa se stegnuo kada je upotrebila njegov nadimak – ime za koje sam nekada

verovala da nije ništa više do laž. „Ali ono što sada treba da znaš jeste da oni više ne služe iskonskoj krvnoj lozi. Nisi bezbedan. Molim te”, zavapila je. „Molim te. Poslušaj me, Hok.”

„Kako?“, zakreštah. „Kako bi veze mogle da se prekinu?”

„To sada nije važno.” Ćilibar Kastilovih očiju postade gotovo blistav. „Ti krvariš”, rekao je, kao da je to sada najvažnije.

Ali nije. „Kako?”, ponovila sam.

„Zbog onoga što ti jesi.” Eloana je skupila levu šaku oko donjeg dela haljine. „Ti u sebi nosiš krv boga...”

„Ja sam smrtnica”, rekoj joj.

Gusti pramen crne kose rasu joj se iz punde kada je odmahнула glavom. „Jeste, smrtnica si, ali potičeš od jednog božanstva – od deteta bogova. Potrebna je samo kapljica božije krvi...” S mukom je progutala knedlu. „Moguće je da ti imaš više od kapljice, ali to što je u tvojoj krvi, to što je u *tebi*, nadjačava svaku zakletvu koju su vukoveci položili.”

Tad se i setih onoga što mi je Kiran kazao u Novoj Luci o vukovecima. Bogovi su nekada divljim kiju-vukovima dali smrtničko obličje da bi služili kao vodiči i zaštitnici deci bogova – božanstvima. A nešto drugo što je Kiran tada podelio sa mnom pojašnjavalo je kraljičinu reakciju.

Pogled mi sevu ka kruni koja je ležala blizu Niktosovih stopala. Kap krvi božanstava mogla je da poništi svako pravo na presto Atlantije.

O, bogova mu, postojali su dobri izgledi da se zaista onesvestim. A koliko bi to samo neprijatno bilo?

Eloana je prebacila pogled na ukočena leđa svoga sina. „Približiš li joj se... Sad odmah... Oni će te videti kao opasnost po nju. Iskidaće te na komade.”

Srce mi usplahireno zastade. Kastil je izgledao kao da bi upravo to i mogao da uradi. Iza mene, jedan od manjih vukoveka odmah je nasrnuo, lajući i škljocajući vilicom u vazduhu.

Svaki mi se mišić u telu zgrčio. „Kastile...”

„U redu je.” Kastilove oči nisu napuštale moje. „Niko neće naškoditi Popi. Ja to neću dopustiti.” Grudi mu se nadigoše pred dubokim, teškim udahom. „I ti to znaš, jelda?”

Klimnula sam glavom osećajući da mi se udisaji smenjuju isuviše brzo, isuviše plitko. Jedino mi je to i imalo smisla u tom trenutku.

„Sve je u redu. Oni te samo štite.” Kastil mi se tad i nasmešio, ali napeto i stegnuto. Bacio je pogled na moju levu stranu, u Kirana. „Nije mi jasno sve što se sada dešava, ali ti – i svi vi – samo želite da ona bude sigurna. Što ja u potpunosti podržavam. Znao da je ja nikada ne bih povredio. Pre bih istrkao sopstveno srce nego što bih takvo nešto uradio. Povređena je. Moram da se postaram da bude dobro, i u tome me ništa neće sprečiti.” Nije ni trepnuo uzvraćajući Kiranu upiljeni pogled, kada su ostali vukoveci stigli do stepeništa hrama, tutnjeći. „Čak ni ti. Ni bilo ko od vas. Unišću svakoga ko se bude isprečio između nje i mene.”

Kiranovo režanje se produbilo i neko se osećanje, koje nikada kod njega nisam osetila, slilo u mene. Nešto nalik besu, ali starije. I izazivalo je isti osećaj kao ono šištanje u mojoj krvi. Drevno. Praiskonsko.

I ja sam u magnovenju, u svojoj glavi mogla da vidim kako se sve razvija, kao da se dešava preda mnom. Kiran bi napao. Ili možda Džasper. Videla sam kakvu štetu vukovek može da nanese, ali Kastil ne bi tako lako pao. Učinio bi upravo to što je obećao. Iskidao bi sve koji bi stajali između njega i mene. Vukoveci bi stradali, a ako bi povredio Kirana – ili učinio i gore od toga, krv vukoveka ne bi ostala samo na Kastilovim rukama. Ostala bi mu na duši sve do poslednjeg dana.

Čitav talas vukoveka, sitnih i krupnih, različitih boja, zapljusnuo je stepenište hrama. Njihov je dolazak doneo i zastrašujuću spoznaju. Kastil je bio neverovatno snažan i izuzetno brz. Mnoge bi sredio. Ali bi i on pao s njima.

Umro bi.

Kastil bi umro zbog mene – jer sam dozvala ove vukoveke i nisam znala kako da ih zaustavim. Srce mi je preskakalo. Neki se vukovek u blizini stepeništa prikrao Emilu koji je i dalje odstupao. Neki drugi je

pratio pogledom Naila koji se tiho obraćao vukoveku, pokušavajući da urazumi to stvorenje. Ostali su se ustremili na stražare oko kralja i kraljice, a nekoliko njih... O, bogova mu, nekoliko njih se došunjalo iza Kastila. Ovo je sve preraslo u zbrku, vukoveci nisu više upravljali sobom...

Oštro sam udahnula ubrzano razmišljajući, ne bih li se otrgla od bola i sveg tog komešanja. Nešto se u meni desilo, nešto zbog čega je ta kapljica božanske krvi prekinula veze. Ja sam potisnula njihove prethodne zakletve, a to je... to mora da je značilo da oni sada slušaju *mene*.

„Stani”, naredila sam kada je Kiran škljocnuo vilicom prema Kastilu, koji se i sam iskezio. „Kirane! Stani! Kastila nećeš povrediti!”, podigla sam glas, i ono mi se tiho zujanje vratilo u krv. „Svi ćete stati. Smesta! Nikoga nećete napadati.”

Izgledalo je kao da je neko pritisnuo prekidač u umovima vukoveka. U jednom trenu su se svi spremali za napad, a već u sledećem su se spustili potrbuške i položili glave između prednjih šapa. I dalje sam mogla da osetim njihov bes, i tu staru moć, ali je već popustila, povlaćeci se ravnomerno u talasima.

Emil je spustio mač. „Pa ovo je bilo... u pravi čas. Hvala ti na tome.”

Oteo mi se ustreptali uzdah i ruke mi obuze drhtaj. Kada sam osmotrila hram i videla da su svi vukoveci legli, nisam mogla da verujem da sam uspela. Čitavim sam svojim bićem htela da se usprotivim onome što je kraljica ustvrdila, ali, bogova mi, ovo ni ja ne bih mogla da poreknem. Osušenog grla, pogledah Kastila.

Zurio je u mene, ponovo razrogačen. Nisam mogla da dišem. Srce nije htelo da mi uspori dovoljno da mogu da razlučim šta oseća.

„Neće on mene povrediti. Znaite svi to”, rekla sam i glas mi zadrhta kada sam pogledala Džaspera, pa potom i Kirana. „Rekao si mi da je on jedina osoba u obe kraljevine uz koju sam sigurna. To se nije promenilo.”

Kiranu se zatrzaše uši, da bi zatim ustao i odstupio. Okrenuvši se, dodirnuo mi je šaku nosom.

„Hvala ti”, šapnula sam, te nakratko zažmurih.

„Ali čisto da znaš”, promrmljao je Kastil, napola spuštenih gustih trepavica, „ovo što si upravo uradila... Rekla... Zbog toga u ovom trenutku osećam raznorazne krajnje nepristojne stvari.”

Meni se na to ote slabašni, drhtavi grohot. „Nešto s tobom stvarno nije u redu.”

„Znam.” Leva strana usana mu se izvila, te mu se pojavila rupica. „Ali ti to kod mene i voliš.”

Stvarno volim. Bogovi mi bili u pomoći, ali stvarno volim.

Džasper je stresao krzno pomerajući svoju glavurdu od mene do Kastila. Okrenuo se na drugu stranu, ispuštajući usput neki grubi zvuk kao da frkće. I ostali vukoveci su se tada pokrenuli, izlazeći iza krvavog drveta. Gledala sam kako prolaze pored mene – pored Kastila i ostalih – načuljenih ušiju, mrdajući repovima, sve dok se nisu pridružili onima koji su se spuštali stepeništem i napustili hram. Od svih vukoveka jedino su Džasper, njegov sin i Delano ostali, te je i osećaj uskomešane napetosti nestao.

Gusti pramen kose pao je Kastilu preko čela. „Opet si sijala srebrnim sjajem. Kada si naredila vukovecima da stanu”, kazao mi je. „Ne jako, ne kao ranije, ali si ličila na niti mesečine.”

Jesam li? Pogledala sam svoje šake. Izgledale su uobičajeno. „Ne... ne znam šta se to dešava”, šapnula sam, klecavih nogu. „Ne znam šta se zbiva.” Podigla sam oči do njegovih i ispratila kako mi prilazi, jedan korak, pa još jedan. Nije usledilo upozoravajuće režanje. Ničega nije bilo. Grlo me je zapeklo. Mogla sam tačno da ih osetim – suze kako mi naviru na oči. Nisam mogla sad da se rasplačem. *I neću*. Sve se već u dovoljnoj meri pretvorilo u zbrku i bez mog histeričnog ridanja. Ali bila sam toliko umorna. I osećala sam *bol* koji je sezao dalje od telesnog.

Kada sam prvobitno kročila u hram i zagledala se u bistre vode Sajonovog mora, osećala sam se kao kod *kuće*. I znala sam da mi neće biti nimalo lako. Dokazati da je naše spajanje bilo iskreno nije ni blizu tako teško kao dobijanje pristanka Kastilovih roditelja i njegove

kraljevine. I dalje smo morali da pronađemo njegovog brata, princa Malika. I mog. Morali smo da se pozabavimo uzvišeničkom kraljicom i kraljem. Ništa u vezi sa našom budućnošću nije lako, ali imala sam nadu.

Sada sam se osećala glupavo. I tako lakomisleno. Onaj stariji vukovek u Spesinom Rtu, onaj čijem sam izlečenju pripomogla nakon bitke, upozorio me je na narod Atlantije. *Oni te nisu odabrali.* A ja sumnjam da ikada i hoće.

Nemoćno sam uzdahnula i šapnula: „Ja ništa od ovog nisam želela.”

Napetost zategnu Kastilova usta. „Znam.” Glas mu je bio hrapav, ali mu je dodir bio nežan kada mi je spustio dlan na onaj obraz koji mi nije bio otečen. Nagnuo je čelo do mog, i čim sam postala svesna njegove kože na mojoj, zgranutost se odmah javila i sevnula kroz mene, a on je provukao svoju šaku kroz moju zamršenu kosu. „Znam, princezo”, šapnuo je, i ja zažmurih pred još jačom navalom suza. „U redu je. Sve će biti u redu. Ja ti to obećavam.”

Klimnula sam glavom, mada sam znala da to nije bilo nešto što on može da mi zajamči. Više ne. Na silu sam progutala čvor emocija koji se stvorio u meni.

Kastil mi je poljubio krvavo čelo, pa je potom podigao glavu. „Emile? Možeš li da doneseš odeću s Delanovog i Kiranovog konja da mogu da se preobrate, a da nikome ne ostanu traume?”

„Rado ću to da uradim”, odgovorio je Atlantijac.

Skoro sam se i nasmejala. „Mislim da će njihova nagota biti najmanje traumatična od svega što se danas desilo.”

Kastil ništa nije rekao kada mi je ponovo taknuo obraz i nežno nakrivio glavu. Pogled mu je tada pao na nekoliko kamenova koji su i dalje ležali na podu ispred mojih nogu. Mišić mu je iskočio na vilici. Podigao je oči do mojih i ja videh da su mu zenice raširene, i da se od njih vidi samo tanka traka ćilibara. „Pokušali su da te *kamenuju*?”

Začula sam tihi uzdah za koji mi se učinilo da je došao od njegove majke, ali nisam proveravala. Nisam želela da im vidim lica. Nisam želela da znam šta sada osećaju. „Optužili su me da radim za uzvišenike

i nazvali su me dušođerkom. Rekla sam im da ja to nisam. Pokušala sam da porazgovaram s njima.” Reči su pokuljale i ja sam podigla ruke da ga dodirnem, ali sam se zaustavila. Nisam znala šta bi moj dodir mogao da uradi. Nisam znala šta mogu da uradim i *bez* dodirivanja ikoga. „Pokušala sam da ih urazumim, ali su krenuli da me gađaju kamenjem. Rekla sam im da prekinu. Rekla sam im da je dosta bilo, ali... Ne znam šta sam uradila...” Pokušala sam da se osvrnem preko ramena, ali Kastil je izgleda znao šta tražim. Zaustavio me je. „Nije mi bila namera da ih pobijem.”

„Branila si se.” Zenice mu se skupiše kada je uhvatio moj pogled. „Uradila si šta si morala. Branila si sebe...”

„Ali ja ih nisam ni takla, Kastile”, prošaptala sam. „Bilo je kao u Spesinom Rtu, tokom bitke. Sećaš se onih vojnika koji su nas opkolili? Kada su pali, osetila sam nešto u sebi. Osetila sam to ponovo i ovde. Kao da je nešto u meni znalo šta treba da uradim. Uzela sam njihov bes i... učinila upravo ono što *bi* dušođer uradio. Uzela sam ga od njih i onda im ga vratila.”

„Nisi ti dušođer”, reče kraljica Eloana stojeći negde ne previše daleko od nas. „Onoga trenutka kada je eter u tvojoj krvi postao vidljiv, ti koji su te napali trebalo je da znaju šta si ti to tačno bila. Šta jesi.”

„Eter?”

„Tako neki nazivaju čarolije”, odgovorio je Kastil, premeštajući se kao da zaprečava svoju majku da mi priđe. „Viđala si to i ranije.”

„U onoj magli?”

Klimnuo je glavom. „To ti je esencija bogova, ono što im je u krvi, što im daje njihove sposobnosti i moć da stvaraju sve što su stvorili. Niko to više tako ne zove, bar ne otkako su bogovi zaspali, a božanstva odumrla.” Zagledao mi se u oči. „Trebalo je da znam. Bogova mu, trebalo je to da predvidim...”

„Možeš ti to sad da pričaš”, progovorila je njegova majka. „Ali zašto bi uopšte pomislio da bi ovo moglo biti moguće? Ovo niko ne bi očekivao.”

„Osim tebe”, reče Kastil. I bio je u pravu. Ona je znala, bez ikakve sumnje. I jeste istina da sam ja sijala kada je pristigla ovamo, ali je ona ipak znala i to sa sigurnošću koja se ne dovodi u pitanje.

„Mogu da objasnim”, rekla je kada se Emil pojavio, donoseći dve bisage. Sve nas je zaobišao u širokom luku, pa ih je spustio pored Džaspera i odstupio.

„Izgleda da mnogo toga treba da se objasni”, primetio je Kastil hladnim tonom. „Ali moraće da sačeka.” Spustio je pogled na moj levi obraz i onaj mu je mišić ponovo zaigrao duž vilice. „Moram da te odvedem negde na bezbedno, gde mogu... Gde mogu da se postaram za tebe.”

„Možeš da je odvedeš u svoje stare odaje kod mene”, rekao je Džasper, prepavši me. Nisam ga čak ni čula kada se preobrazio. Htedoh da pogledam u njega, ali sam ugledala samo kožu kada je posegnuo za bisagama.

„I one će dobro da posluže.” Kastil je uzeo od Džaspera nešto za šta mi se učinilo da su čakšire. „Hvala ti.”

„Hoće li za tebe tamo biti bezbedno?”, upitala sam i usiljeni osmejak zategnu Kastilu usne.

„Biće on tamo bezbedan”, odgovorio je Kiran.

Toliko sam bila zgranuta što čujem Kiranov glas da sam se okrenula. I nisam se zaustavila. Mnogo je žućkastosmeđe kože bilo izloženo pogledu, ali je on tako stajao pred svima kao da i nije go. Po prvi put sam zaista mogla da zanemarim činjenicu da je nag. Pogledala sam ga u oči. Bile su normalne – jarke, upadljive, plave boje bez one srebrnastobeale aure. „Samo što nisi napao Kastila.”

Kiran je klimnuo glavom, uzimajući pantalone od Kastila.

„Zamalo”, potvrdio je Kastil.

Pogledala sam svoga muža. „A ti si zapretio da ćeš ga uništiti.”

Ona mu se rupica ponovo pojavila na levom obrazu. „Jesam.”

„Zašto se smeškaš? To nije nešto što bi trebalo da te nasmeje.” Zagledala sam se u njega, dok su mi glupave suze peckale oči. Nije me bilo briga što imamo publiku. „Takvo nešto ne sme nikada da se

ponovi. Jesi li me čuo?" Izvila sam se prema Kiranu, koji je nadigao obrvu navlačeći čakšire preko zategnutih bokova. „Jeste li me obojica čuli? Neću dopustiti takvo nešto. Neću...”

„Ššš.” Kastilov lagani dodir na mom obrazu odvuкао mi je pogled nazad do njegovog i on je stao ispred mene. Našao se dovoljno blizu da mu grudi svakim udisajem dotiču moje. „Neće se ponoviti, Popi.” Palcem je hitro prešao ispod mog levog oka. „Je li tako?”

„Tako je.” Kiran se nakašljao. „Nisam...” Začutao se.

Ali njegov otac nije. „Dok god princ nikome od nas ne bude pružio razlog da se ponese drugačije, mi ćemo ga štititi istom žestinom kojom ćemo štititi tebe.”

Mi. U smislu čitav vukovečki soj. Na to je Alastir mislio kada je rekao da su sve veze prekinute. Imala sam mnogo pitanja, ali sam obesila glavu uz Kastilove grudi. Nije mi baš prijalo, te mi je bol šiknuo kroz nju. No, mene nije bilo briga, jer kada sam udahnula, sve što sam osetila bio je miris raskošnih začina i borovine. Kastil je pažljivo sklopio ruke oko gornjeg dela mojih leđa i meni se učinilo... meni se učinilo da je zadrhtao uz mene.

„Čekajte”, reče Kiran. „Gde je Beket? Bio je s tobom kada si se odšetalala od nas.”

Kastil se blago odmakao. „Tako je. Ponudio se da ti pokaže hram.” Zagledao se u mene. „On te je doveo ovamo.”

Naježila sam se. *Beket*. Pritisak mi obuze grudi i čvrsto ih stegnu čim sam pomislila na tog mladog vukoveka koji je veći deo našeg putovanja proveo jureći leptire. Ja i dalje nisam mogla da poverujem da me je doveo ovamo, znajući šta me čeka. Ali sam pamtila i gorak ukus njegovog straha onoga dana u Spesinom Rtu. Bio je prestravljen mnome.

Ili je bio prestravljen nečim drugim?

Osećanja su mu bila raštrkana na sve strane. Radostan i nasmešen, najednom bi postao uplašen i napet, kao što je bio kada me je doveo ovamo.

„Nestao je pre nego što su se ostali pojavili”, kazala sam Kastilu. „Ne znam gde je otišao.”

„Pronađite Beketa”, zapovedio je i Delano je, još uvek u svom vukovečkom obličju, naherio glavu. „Naile? Emile? Pođite s njim. Pobrinite se da mi Beketa dovedete živog.”

Oba Atlantijca klimnuše glavama i nakloniše se. Ništa u Kastilovom tonu nije nagoveštavalo da je to *živog* nešto dobro. „On je još dete.” Gledala sam kada je Delano odjurio i hitro nestao s Nailom i Emilom. „Bio je uplašen. A kada bolje razmislim...”

„Popi.” Kastil je prislonio vrhove prstiju uz moj obraz, tik ispod tačke koja me je bolela. Nagnuo je glavu i prešao usnama po rasekotini. „Dve stvari imam da ti kažem. Ako je Beket imao išta s ovim, uopšte me ne zanima ko je, i potpuno mi se jebe za ono što je osećao”, povisio je ton sve dok ga svi koji su ostali u hramu nisu čuli, uključujući i njegove roditelje.

„Potez protiv moje žene je objava rata protiv *mene*. Njihova je sudbina već zapečaćena. A pod dva?” Još je više spustio glavu. Ovoga je puta usnama dodirnuo moje u poljupcu laganom poput pera. Jedva da sam ga i osetila, ali je nekako ipak uspeo da mi utrobu sveže u čvor. A onda je pridigao glavu i ja odmah videh na njegovom licu onu jasnu nepomičnost grabljivice koja se nameračila na svoj plen. Viđala sam to i ranije, tik pre nego što će iščupati Landelu srce u Novoj Luci.

Kastil je pomerio glavu u stranu gledajući jedinog preostalog vukoveka, koji je sada stajao na dve noge. „*Ti*.”